

ja que té per a mi més importància, no tan sols per ésser el més generalitzat, fins a tal punt que pocs de nosaltres ens en lliurem del tot, sinó també, perquè és el que ha contribuït més a rebaixar el prestigi de la classe mèdica i de la medicina, a l'ensemps que és el més curable, puix no neix com els altres de la mala fe o de la poca vergonya, sinó d'una sèrie de *quid pro quos* existents entre nosaltres i la societat i d'un fals criteri científic atàvic i rutinari en el nostre modo de exercir, comprèn un nombre immens de fets, entre els quals i com a exemple en citaré alguns:

Qui de nosaltres no s'ha vantat o s'ha deixat atribuir sens protesta l'haver *tallat* una pulmonia o uns *tifus* o altra malaltia, amb una senzilla poció que savia positivament que no podia tenir tal acció curativa, havent sigut el resultat obra sols de la naturalesa o bé, i amb més freqüència, un error de diagnòstic?

• Quants per por de perdre un client o per fer mèrits davant d'altres no s'han subjectat a impertinències de malalts o de llurs famílies, fent més visites de les que devien i que l'estat del pacient requeria, amb perjudici evident de les seves hores de treball intel·lectual, i moltes voltes de la mateixa salut física i quasi mai en benefici, ans al contrari, en perjudici del mateix malalt?

Quants de nosaltres, no podent precisar un diagnòstic, no havent-hi símptomes suficients per no haver-se manifestat encara no ens hem contentat d'admetre el que ens ha donat fet la família, i hem dit que tenia la *cèlebre gàstrica*, que després hem hagut de fer passar a *tifolosa* i últimament a *tifus*, si es tractava del començament d'una tifoidea, o hem convertit en *gàstrica freda*, si era una tuberculosi incipient, o en *gàstrica cançonera*, si era una melitensis, quan si haguéssim obrat amb més esperit científic i tingut més fermesa, hauríem esperat a posar el diagnòstic que la infecció desplegués la seva sintomatologia, i en el cas de no ésser prou clara hauríem recorregut a procediments que en els casos posats com a exemple ens haurien donat la certesa absoluta en el diagnòstic i correlativament en la terapèutica a seguir?

Quants de nosaltres no hem permès per timidesa excessiva o per por de disgustar a una família i perdre un client, que a un pobre malalt se l'inundi de porqueries en forma de pegats o coses per l'estil, i el que és pitjor encara, els hem encoratjat a fer-ho compartint el criteri del públic que *remeis per fora no fan mal?* Un company conec que diu a les famílies quan n'hi parlen «vosaltres treballem per fora, que jo treballo per dins»

Quants de nosaltres hem deixat un client al no voler accedir, i no per manca de mitjans econòmics, a la verificació d'un mitjà diagnòstic o terapèutic que creiem indispensable?

Quants de nosaltres no hem assegurat mantes vegades a un malalt de melitensis, o tuberculosi, per exemple i sols per treure'ns-el de damunt, que un trasllat del pla a la muntanya o al revés, acabarà immediatament amb la seva dolència, i el que hem fet, és posar-

nos en ridícol davant del pacient, o bé que aquest desconfiï del nou professional que l'ha de tractar al veure que no es compleixen les promeses del primer?

Molts som també, els que quan cuidem un malalt, sobre tot de malaltia aguda, no prestem la deguda atenció al tractament higiènic i dietètic en totes les seves formes i ens limitem solament a receptar, no preocupant-nos formalment d'esbrinar si per part del client i de la seva família es compleixen rigorosament les nostres ordres i prescripcions.

Si demés tenim en compte que moltes voltes no precisem els diagnòstics o els fem equivocats per no dedicar prou temps a l'examen del malalt o per no prestar l'atenció deguda als símptomes que presenta no valent-nos per nostra apatia dels mitjans auxiliars del laboratori, ens convencerem, com vos deia abans, que amb massa freqüència la major part, no exercim la medicina amb l'esperit que ella requereix, en detriment del malalt, de la societat, i en contra del nostre prestigi i dels nostres propis interessos materials.

Si provem ara d'endinsar-nos en l'anàlisi de les causes que han motivat i fan que persisteixi aquest estat de coses, trobarem que són tantes, tan complexes i diverses i fa ja tant temps que actuen, que és sumament difícil senyalar-les totes i precisar la part de la intervenció llur.

Per a mi, la causa fonamental que fa que la part més grossa de metges no actuïn en la forma deguda, ve de la falta de preparació tècnica. És cert, i està en l'ànim de tots, que no tota la culpa d'aquesta manca de preparació la tenim nosaltres, puix les Universitats del nostre país, funcionen d'una manera tan deficient, que és difícil, per no dir impossible, que la immensa majoria d'alumnes, al sortir d'elles, amb el títol de metge, porti el bagatge científic suficient i indispensable, i de deontologia mèdica ni menys els n'hi han parlat no obstant, bona part d'aqueixa culpa ens correspon directament, per no saber o no voler aprofitar els mitjans extraoficials que tenim a la nostra disposició per a il·lustrarnos en tots sentits, i poder ésser veritablement aptes per a desempenyar nostre comès.

Altre factor resideix en la manera essencial d'ésser de la medicina, que mai serà una ciència exacta, i l'ànima humana és de tal condició que no s'accontenta amb aproximacions, i quan no podem assegurar, el vulgar (i en qüestions medicals tothom ho és de vulgar), dubta de nosaltres i de la nostra ciència, i busca per altres camins quasi sempre equivocats, la resolució dels problemes que no podem donar-li.

Altre factor, i ben importantíssim, que fa que el metge curanderixi molt sovint, resideix en la societat mateixa, que influïda per un atavisme secular i abusant del *nuestro sacerdocio* ens considera com a criats seus, subjectes per tant, a tots els seus capritxos i donant-nos en paga i a tall de caritat, una remuneració quasi sempre insuficient a satisfer les nostres necessitats.

Demés, el nostre poble està encara tan embruït i dominat per cacics de tota mena, i les autoritats, per